

Küçük Ateş Semenderi

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Ateş Semenderi

Aysel Banu YAVUZAL

Eğrelti otlarının yeşil kurdeleler gibi açıldığı ormanın kalbinde, küçük bir ateş semenderi yaşırdı. Derisi parlak siyahtı, üzerinde parlak sarı-turuncu benekler ve çizgiler vardı; büyük, yuvarlak kehribar gözleri merakla ışıldardı. Devrilmiş bir kütüğün altındaki nemli, yosunlu yuvasını çok severdi. Ama bir gün gökyüzü grileşti ve şiddetli yağmur yağmaya başladı. Semender hava değişikliği yüzünden biraz tedirgin oldu.

Yağmur yapraklara tıpırdıyor, dallardan damlıyordu. Küçük semender minik yeşil bir yaprağın altına sokulup onu şemsiye gibi kullandı. Damlaların su birikintilerine sıçrayışını izledi. Tam o sırada, kabuğunun kenarı kırmızı-turuncu olan parlak mavi bir böcek telaşla yanından geçti. Böcek minik bir meşe palamudu başlığından yapılmış çanta taşıyordu ve çok cesur görünüyordu. 'Merhaba!' dedi böcek. 'Sen de mi yağmurdan saklanıyorsun?' Semender utangaçça başını salladı.

Böcek kendini tanıttı. 'Ben dost canlısı bir böceğim ve bu ormanları iyi bilirim,' dedi gülümseyerek. Parlak yeşil gözleri pırıldadı. Semender ona yağmurdan ve bunun onu nasıl endişelendirdiğinden bahsetti. 'Endişelenme,' dedi böcek. 'Birlikte sıcacık yeni bir yuva bulabiliriz.' Semender biraz daha iyi hissetti. Böceğin sevecen sesini ve işe yarar planını sevdi.

İki arkadaş ıslak ormanda yola koyuldu. Böcek önden gidiyor, altı ince bacağı nemli toprağın üzerinde hızla hareket ediyordu. Semender onu izliyor, kısa ve tombul bacaklarıyla zorlanıyordu. 'Şu büyük su birikintisine dikkat et!' diye seslendi böcek. Semender zıpladı ama minik parmakları kaydı. Şap diye suya düştü. 'İyi misin?' diye sordu böcek. Semender güldü. 'Sadece biraz daha ıslandım!'

Yürüdükçe yağmur daha da şiddetlendi. Böcek meşe palamudu başlığından yapılmış çantasını açıp minik bir yaprak çıkardı. 'Al, bunu başının üstünde tut,' dedi. Semender yaprağı şemsiye gibi tuttu. 'Peki sen ne yapacaksın?' diye sordu. 'Ben küçük ve yuvarlağım; yağmur parlak mavi kabuğumdan hemen kayıp gidiyor!' dedi böcek. İkisi de kıkırdadı ve yollarına devam ettiler.

Kısa süre sonra hızla akan bir dereye geldiler. Su geçmek için fazla hızlı ve derindi. Semenderin büyük kehribar gözleri endişeyle açıldı. 'Karşıya nasıl geçeceğiz?' diye sordu. Böcek bir an düşündü. 'Basamak taşları arayalım,' dedi. Dere kenarını aradılar ve düz taşlardan oluşan bir sıra buldular. 'Taştan taş zıplayabiliriz!' dedi böcek. Semender derin bir nefes aldı.

Önce böcek gitti, taştan taşa kolayca zıpladı. 'Beni takip et!' diye seslendi. Semender tereddüt etti. Taşlar kaygan görünüyordu. 'Yapabilirsin!' diye cesaret verdi böcek. 'Her taşta seni bekleyeceğim.' Semender ilk taş adım attı. Kalbi hızla çarpıyordu. Sonra bir sonrakine zıpladı. Böceğin cesaretlendirmesiyle karşıya geçti. 'Başardın!' diye bağırdı böcek. İkisi de sevinçle bağırdı.

Karşı tarafta orman uzun ağaçlarla sıklaşmıştı. Semender dereye geri baktı. Gururlu ama yorgun hissediyordu. 'Şu büyük mantarın altında dinlenelim,' dedi böcek. Birlikte oturup yağmurun mantarın şapkasına tıptırtısını dinlediler. Böcek çantasından minik bir kırıntı paylaştı. 'Arkadaşlar yağmurlu günleri güneşli gibi hissettirir,' dedi semender. Böcek mutlulukla başını salladı.

Dinlendikten sonra ormanda ilerlemeye devam ettiler. Yağmur hafiflemeye başladı. 'Bak!' dedi böcek, bir anteniyle işaret ederek. 'İleride devrilmiş bir kütük var. Belki orada sığınak bulabiliriz.' Semenderin gözleri parladı. Kütüğe doğru hızlandılar. Ama yaklaştıklarında oranın zaten bir karınca ailesinin yuvası olduğunu gördüler. 'Onları rahatsız etmek istemeyiz,' dedi böcek.

Biraz hayal kırıklığıyla yürümeye devam ettiler. Semenderin kuyruğu sarktı. 'Hiç yuva bulamayacak mıyız?' diye iç çekti. Böcek ince bir bacağıyla arkadaşının sırtını okşadı. 'Pes etme,' dedi. 'Orman sıcacık köşelerle dolu. Sadece aramaya devam etmeliyiz.' Semender gülümsedi. Yanında böyle cesur bir arkadaşı olduğu için mutluydu.

Tam o sırada yağmur durdu. Bir güneş ışını bulutların arasından süzüldü. Böcek, yere yakın küçük bir açıklığı olan büyük, oyuk bir ağaç fark etti. 'Mükemmel görünüyor!' dedi. İçeri baktılar. Kuru ve sıcaktı, zemini yumuşak yosunla kaplıydı. 'Küçük bir ev gibi!' dedi semender. Ama sonra minik bir ciyaklama duyular. Küçük bir fare zaten oradaydı.

Fare, onun da yağmurdan saklandığını anlattı. 'Gitmek istemiyorum,' dedi. Böceğin bir fikri vardı. 'Bu oyuk hepimize yeter,' dedi. 'Paylaşabiliriz.' Semender başını salladı. 'Evet, paylaşalım!' Fare gülümsedi. Hep birlikte sıcacık ve kuru bir şekilde yerleştiler. Semender yeni arkadaşlar edindiği için mutluydu.

O akşam üç arkadaş oyuk ağacın içinde birlikte oturdular. Böcek ormanla ilgili hikâyeler anlattı. Fare biraz tohum paylaştı. Semender kütüğün altındaki eski yuvasını anlattı. 'Değişim korkutucu olabilir,' dedi böcek, 'ama yeni arkadaşlar ve yeni maceralar da getirebilir.' Semender aynı fikirdeydi. Sıcacık ve güvende hissediyordu.

Ertesi sabah güneş parlak bir şekilde parlıyordu. Küçük semender dışarı baktı. Orman yağmur damlalarıyla ısıldıyordu. Yeni arkadaşlarını yanında gördü. 'Yuva bulmama yardım ettiğin için teşekkürler,' dedi böceğe. 'Ve benimle paylaştığın için teşekkürler,' dedi fare. Hepsi gülümsedi. Semender bu macerayı asla unutmayacağını biliyordu.

O günden sonra semender, böcek ve fare oyuk ağaçta mutlu bir şekilde yaşadılar. Her gün birbirlerine yardım ettiler. Böcek lezzetli yiyecekler buldu, fare yuvayı düzenli tuttu, semender de komik hikâyeler anlattı. Yağmur yağdığında içeride sıcacık kalıyorlardı. Güneş çıktığında ise her şeye hazır bir şekilde ormanı birlikte keşfediyorlardı.

Küçük ateş semenderi, dostluğun büyük değişiklikleri daha kolay atlatmayı sağladığını öğrendi. Ne zaman tedirgin olsa, arkadaşları onu neşelendirmek için yanındaydı. Onların yardıma ihtiyacı olduğunda da o yanlarındaydı. Yani bir gün parlak siyah, sarı-turuncu benekli bir semender, parlak mavi bir böcek ve küçük bir fare görürseniz, bilin ki birlikte mutlu bir yuva bulmuşlar.